

d ů v o d ů:

V odvolání do výše trestu uvádí státní zastupitelství, že použití § 55 tr. zák. není odůvodněno tvrzením obžalovaného teprve při jeho druhém zodpovědném výslechu, že se stará o nevěstu, ježto tvrzení to jednak není prokázáno, jednak prý ustanovení § 55 tr. zák., mluvící o nevinné rodině, nelze vztahovati na případ známosti. Onu námitku stačí poukázati na to, že soud tvrzení obžalovaného, že se stará o nevěstu, uvěřil, a že bylo na státním zástupci, by příslušnými dotázkami pokud se týče návrhy okolnost tu blíže zjistil. Pojem »rodiny« podle § 55 tr. zák. doznal novějším zákonodárstvím rozšíření, a náleží k ní i družka života, po případě i nevěsta (viz na př. § 39 čís. 4 zák. na ochr. rep.). Není proto a an trest plně odpovídá vině obžalovaného, odvolání státního zástupce z výše trestu odůvodněno a bylo zamítnuto.

Čís. 3397.

Skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák. vyžaduje po stránce subjektivní nejen úmysl pachatele směřující k porušení tělesné neporušenosti osob tam uvedených (úmysl s takovou osobou zle nakládati), nýbrž i vědomí, že osoba ta vykonává své povolání v § 153 tr. zák. naznačené (nepřátelský úmysl pro toto vykonávání).

(Rozh. ze dne 21. února 1929, Zm II 336/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 9. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud zmateční stížnost napadá tu část rozsudku, již byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle městskému policejnímu strážníkovi Aloisi N-ovi podle § 153 tr. zák., uplatňuje výtku nedostatku důvodů, po případě nejasnosti a neúplnosti pro skutečnost rozsudkem zjištěnou, že strážník Alois N. byl ve výkonu služby, když byl obžalovaným pobit. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, ježto podle zjištění rozsudku N. odešel tehdy v noci ze strážnice »na obchůzku«, čímž jest rozuměti, že šel konati službu; při obchůzce viděl opětovně obžalovaného pobíhati po městě, a poněvadž ho znal jako člověka nebezpečného cizímu majetku, hledal ho po hostincích, až ho našel v »O. z.«. Z vylíčení toho je zřejmo, že strážník hledal obžalovaného při výkonu své služby a v tomto výkonu též pak s ním jednal v hostinci »O. z.«, kde se dohadovali ohledně zakročení strážníka u hostinského Z-ého. Jako pra-

men pro toto zjištění uvádí rozsudek výpověď svědků a jest proto jednak skutková náležitost služebního poměru strážníka N-a v době zranění po objektivní stránce bezpečně a jasně zjištěna, rovněž jsou udány důvody pro toto zjištění. Zmateční stížnost není odůvodněna ani pokud vytýká nedostatek skutkového zjištění o vědomí obžalovaného o tom, že strážník N., když přišel do hostince »O. z.«, vykonával své povolání. Skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák. po stránce subjektivní vyžaduje nejen úmysl pachatele směřující k porušení tělesné neporušenosti osob, jež uvádí předpis § 153 tr. zák., případně úmysl zle nakládati s osobou takovou, nýbrž i vědomí, že osoba ta vykonává své povolání v § 153 tr. zák. naznačené, neb úmysl nepřátelský pro toto vykonávání. Rozsudek, třebaže výslovně nezjišťuje toto vědomí obžalovaného právě pro onen okamžik, kdy pobil strážníka N-a úmyslně a chtěje mu ublížiti, přes to jinými zjištěními naznačuje zcela zřetelně, že obžalovaný oné skutkové náležitosti byl si plně vědom. Činí tak zejména zjištěním, že se obžalovaný na policejní strážnici před tím obrátil na řečeného strážníka jako na osobu úřední, žádaje o zakročení, že rovněž v hostinci v téže věci počal s ním ihned jednati, tedy o předmětu úřední služby strážníka, na ulici po té chtěl zmařiti jeho úřední výkon a stejně pak i na strážnici byl si vědom, že jedná s vrchnostenskou osobou. Těmito prokázanými skutečnostmi zjišťuje rozsudek způsobem dostačujícím vědomí stěžovatele též pro dobu zločinu.

Čís. 3398.

Ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži se vyžaduje po subjektivní stránce pachatelovo vědomí o tom, že věc, kterou ukrývá nebo na sebe převádí, jest kradená (pochází z krádeže), a v případě § 186 a) tr. zák. je potřebí, by byly pachateli známy i částka nebo cena ukradené věci; nespadá sem ukrytí nebo na sebe převedení věci, o níž pachatel ví, že jí bylo nabyto podvodem.

(Rozh. ze dne 22. února 1929, Zm I 85/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. prosince 1928, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřiti oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká napadenému rozsudku, že nezjišťuje náležitě subjektivní předpoklad zločinu podle §§ 185,